धर्म्मेण राज्ञा धर्म्मज्ञ प्राप्तं राज्यमकण्टकं। धर्म्मेण निहतः सङ्ख्ये स च राजा सुयोधनः। ३८९
अधर्म्मरुचयो लुब्धाः सदा चाप्रियवादिनः। धार्त्तराष्ट्रा दुरात्मानः सानुबन्धा निपातिताः।
प्रशान्तामखिलां पार्थ पृथिवीं पृथिवीपतिः। भुङ्क्ते धर्म्मसुतो राजा त्वया गुप्तः कुरूद्वह।
रमे चाहं त्वया सार्द्धमरण्येष्वपि पाण्डव। किमु यत्र जनोऽयं वै पृथा चामित्रकर्षण।
यत्र धर्म्मसुतो राजा यत्र भीमो महाबलः। यत्र माद्रवतीपुत्रौ रतिस्तत्र परा मम।
तथैव स्वर्गकल्पेषु सभोद्देशेषु भारत। रमणीयेषु पुण्येषु सहितस्य त्वयाऽनघ। ३९०
कालो महांस्त्वतीतो मे शूरस्यानुमपश्यतः। बलदेवञ्च कौरव्य तथाऽन्यान् वृष्णिपुङ्गवान्।
सोऽहं गन्तुमभीप्सामि पुरीं द्वारवतीं प्रति। रोचतां गमनं मह्यं तवापि पुरुषर्षभ।
उक्तो बहुविधं राजा तत्र तत्र युधिष्ठिरः। सह भीमेन यद्युक्तमस्माभिः शोककारिते।
शिष्टो युधिष्ठिरोऽस्माभिः शास्ता सन्नपि पण्डितः। तेन तद्वचनं सम्यक् गृहीतं सुमहात्मना।
धर्म्मपुत्रे हि धर्म्मज्ञे कृतज्ञे सत्यवादिनि। सत्यं धर्म्मो मतिश्चाग्र्या स्थितिश्च सततं स्थिरा। ३९५
तत्र गत्वा महात्मानं यदि ते रोचतेऽर्जुन। अस्मद्गमनसंयुक्तं वचो ब्रूहि जनाधिपं।
न हि तस्याप्रियं कुर्य्यां प्राणत्यागेऽप्युपस्थिते। कुतो गन्तुं महाबाहो पुरीं द्वारवतीं प्रति।
सर्व्वन्त्विदमहं पार्थ त्वत्प्रीतिहेतुकाम्यया। ब्रवीमि सत्यं कौरव्य न मिथ्यैतत् कथञ्चन।
प्रयोजनञ्च निर्वृत्तमिह वासे ममार्ज्जुन। धार्त्तराष्ट्रो हतो राजा सबलः सपदानुगः।
पृथिवी च वशे पार्थ धर्म्मपुत्रस्य धीमतः। स्थिता समुद्रवलया सशैलवनकानना। ४००
चिता रत्नैर्व्वहुविधैः कुरुराजस्य पाण्डव। धर्म्मेण राजा धर्म्मज्ञः पातु सर्व्वां वसुन्धरां।
उपास्यमानो मुनिभिः सिद्धैश्चापि महात्मभिः। स्तूयमानश्च सततं वन्दिभिर्भरतर्षभ।
त्वं मया सह गत्वाऽद्य राजानं कुरुवर्द्धनं। आपृच्छ कुरुशार्दूल गमनं द्वारकां प्रति।
इदं शरीरं वसु यच्च मे गृहे निवेदितं पार्थ युधिष्ठिरे नृपे। प्रियश्च मान्यश्च हि मे युधिष्ठिरः सदा कुरूणामधिपो महामतिः।
प्रयोजनञ्चापि निवासकारणे न विद्यते मे त्वदृते नृपात्मज। स्थिता हि पृथ्वी तव पार्थ शासने गुरोः सुवृत्तस्य युधिष्ठिरस्य च। ४०५
इतीदमुक्तः स तदा महात्मना जनार्द्दनेनामितविक्रमोऽर्ज्जुनः। तथेति दुःखादिव वाक्यमैरयज्जनार्द्दनं सम्प्रतिपूज्य पार्थिवः।
इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्व्वणि अश्वमेधिके पर्व्वणि पञ्चदशोऽध्यायः॥ समाप्तञ्च अश्वमेधिकं पर्व्व ॥ १५ ॥

॥ अथ अनुगीतापर्व्व ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ सभायां वसतोस्तत्र निहत्यारीन्महात्मनोः। केशवार्ज्जुनयोः का नु कथा समभवत् द्विज।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कृष्णेन सहितः पार्थ स्वराज्यं प्राप्य केवलं। तस्यां सभायां दिव्यायां विजहार मुदा युतः।
तत्र कञ्चित् सभोद्देशं स्वर्गोद्देशसमं नृप। यदृच्छया तौ मुदितौ जग्मतुः स्वजनावृतौ।
ततः प्रतीतः कृष्णेन सहितः पाण्डवोऽर्ज्जुनः। निरीक्ष्य तां सभां रम्यामिदं वचनमब्रवीत्। ४१०